

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **PROVIO TL s.r.o.**, IČO 288 54 861
sídlem Černožice č.p. 170, 503 04 Černožice
zastoupen JUDr. Ondřejem Moravcem, Ph.D.
sídlem Václavské náměstí 832/19, Praha 1
adresa pro doručování: Malé náměstí 124/15, Hradec Králové

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
Budějovická 1387/7, 140 00 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. ledna 2026, č. j. 1128/2026-900000-24160

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil rozhodnutí správce daně, tehdejšího Celního úřadu pro Královéhradecký kraj, ze dne 24. 6. 2025, č.j.109392/2025-550000-31 – platební výměr na spotřební daně ze surového tabáku za zdaňovací období květen 2023 vystavený na částku 72 261 000 Kč.

I. Žalobní tvrzení

2. Žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a skutkový stav nemá oporu ve spisech a vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. a) až b) s. ř. s.).
3. Dle žalobce žalovaný založil skutkové závěry rozhodující pro určení plátce a pro posouzení kvalifikovaného vztahu žalobce k vybraným výrobkům ve značné míře na skutkových závěrech trestního řízení (rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 74 T 2/2024 a rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 10 To 37/2025). Žalobce v odvolání namítal mj. nesprávné určení plátce, přenos důkazního břemene a neúplné dokazování. Žalovaný těmto námitkám nevyhověl.

1) Nesprávné právní posouzení otázky plátce daně (surový tabák) a nedostatečné prokázání podmínek § 131a a § 131c zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném do 31. 7. 2023 (dále jen „zákon o spotřebních daních“).

4. Žalovaný potvrdil závěr správce daně, že žalobce je plátcem daně ze surového tabáku, protože byl u něj surový tabák zjištěn a nebyl prokázán původ, účel použití ani identifikace osoby, které měl být surový tabák dodán.
5. Žalobce namítá, že:

a) Správní orgány nedostatečně zjistily a odůvodnily, proč je „u žalobce zjištěn“ surový tabák ve smyslu § 131a odst. 1 písm. b) a § 131c písm. b) zákona o spotřebních daních. Konstatování nálezu surového tabáku v areálu ve vlastnictví žalobce nepostačuje bez vyhodnocení toho, kdo surový tabák fakticky držel a jaké osoby s ním nakládaly.

b) V rozsahu, v němž zákon pracuje s konstrukcí „neprokázal“ (původ/účel/identifikaci odběratele), je třeba, aby byl nejprve prokázán relevantní vztah konkrétní osoby k danému surovému tabáku; teprve poté lze hodnotit, zda tato osoba splnila či nesplnila důkazní povinnost. Správní orgány však zaměnily otázku „kdo je adresátem povinnosti“ za otázku „zda byla povinnost splněna“.

2) Vady dokazování a nepřezkoumatelnost – nedostatek vlastního hodnocení důkazů a nepřiměřené převzetí závěrů z trestního řízení.

6. Žalobce nezpochybňuje, že důkazy z trestního řízení mohou být v daňovém řízení použity. Namítá však, že žalovaný (a již správce daně) neunesli požadavky § 102 odst. 4 daňového řádu na odůvodnění rozhodnutí vydaného na základě dokazování.
 - a) Odůvodnění napadených rozhodnutí je vystavěno převážně na přepisu / shrnutí skutkových závěrů trestních soudů. Z rozhodnutí není v dostatečné míře patrné, které konkrétní důkazy ze správního spisu (a nikoli jen z trestního spisu) správní orgány provedly, jak je hodnotily a jaké skutkové závěry z nich samostatně učinily.
 - b) Správní orgány v zásadě neprovedly vlastní vyhodnocení alternativních vysvětlení skutkového děje (např. existence jiných osob, které areál fakticky ovládaly), a otázku kvalifikovaného vztahu žalobce k vybraným výrobkům uzavřely odkazem na trestní rozsudky.

c) Tímto postupem došlo k vadě řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.), popř. k situaci, kdy skutkový stav nemá ve spise dostatečnou oporu nebo vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.).

3) Neúplně zjištěný skutkový stav – neprovedení a nevyhodnocení navržených důkazů.

7. Žalobce v odvolacím řízení (a v souvislosti s trestním řízením) poukazoval na potřebu doplnit dokazování (např. bezpečnostní záznamy, doklady ke kamerovému systému, případně další důkazy k reálnému užívání areálu jinými osobami). Správní orgány se s návrhy vypořádaly formálně, když argumentovaly, že ze spisu „nevyplývá“, že by byly v daňovém řízení navrženy, popř. že nebyly předloženy. Žalobce namítá, že správce daně má podle § 92 odst. 2 daňového řádu dbát, aby rozhodné skutečnosti byly zjištěny co nejúplněji, a není vázán pouze návrhy daňového subjektu. Pokud správní orgán považuje určitý okruh skutkových okolností za rozhodný (kvalifikovaný vztah žalobce k vybraným výrobkům), musí tyto okolnosti aktivně zjišťovat a vyžadovat důkazy, které jsou dosažitelné a mohou věc objasnit.

4) Procesní vada doručování výzvy k podání daňového přiznání v řízení o surovém tabáku (§ 41 a § 145 daňového řádu).

8. V řízení o spotřební dani ze surového tabáku žalovaný sám připouští pochybení správce daně při doručení výzvy k podání daňového přiznání zástupci mimo rozsah plné moci (viz odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalobce namítá, že tato vada mohla ovlivnit zákonnost navazujícího vyměřovacího postupu a hodnocení procesní aktivity žalobce. Nelze současně tvrdit, že výzva byla doručena neúčinně a zároveň vyvozovat negativní procesní důsledky z jejího údajného nesplnění.

II. Vyjádření žalovaného

9. V rámci dokazování dospěl celní úřad též k závěru, že žalobce se stal plátcem spotřební daně ze surového tabáku podle § 131c písm. b) zákona o spotřebních daních a vydal z moci úřední platební výměr, kterým byla žalobci vyměřena spotřební daň ze surového tabáku za stejné zdaňovací období ve výši 72 261 000 Kč. Obdobně jako v předmětném případě byl i tento platební výměr formálně změněn.
10. Dále žalovaný uvedl, že v řízení bylo zjištěno, že žalobce je vlastníkem nemovitosti, ve které byla orgány činnými v trestním řízení zjištěna nelegální výroba tabákových výrobků, tj. zpracování surového tabáku na tabák řezaný a jeho plnění do cigaretových dutinek s jejich následným umístěním do jednotkových spotřebitelských balení, krabiček označených obchodní značkou Marlboro Original. Žalobce vlastnictví nemovitosti nerozporuje. Žalobce tvrdil, že část nemovitostí pronajal paní S. L. M. a předložil nájemní smlouvu. O věrohodnosti smlouvy pojal celní úřad pochybnosti, a to na základě skutečností popsanych v rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 74 T 2/2024 ze dne 31. 1. 2025. V něm jsou uvedeny podrobně důvody, pro které soud předloženou nájemní smlouvu označil jako fiktivní. Ke stejnému závěru se přiklonil i celní úřad; blíže viz odst. 16 až 20 žalovaného rozhodnutí. Žalobce ostatně žádné jiné důkazní prostředky na podporu svého tvrzení nepředložil. Zapojení jednatele žalobce a žalobce samotného do trestné činnosti, který k této poskytl předmětnou nemovitost a tahač zn. MAN, je stručně popsáno v odst. 29 žalovaného rozhodnutí (v podrobnostech viz předmětné rozsudky Městského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze, č. j. 10 To 37/2025 - 7069).

Za správnost vyhotovení: R. V.

11. Žalovaný zdůraznil, že v řízení bylo koncentrováno dostatek důkazů pro závěr, že žalobce byl celním úřadem správně určen jako plátcе daně ve smyslu zmíněného ustanovení zákona o spotřebních daních a daň byla stanovena ve správné výši. V daňovém řízení zůstal žalobce víceméně pasivní, když jako jediný důkaz předložil zmíněnou nájemní smlouvu a na výzvu k podání daňového přiznání, ve které byla mj. nájemní smlouva jako důkaz o využití nemovitosti jiným subjektem odmítnuta, reagoval bez návrhu na další dokazování.
12. K námitkám pod bodem VIII odst. 3 žalovaný uvedl, že celní úřad i žalovaný vycházeli z důkazních prostředků založených v trestním spise, pravomocných rozsudků Městského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze i písemností koncentrovaných v rámci vlastní vyhledávací činnosti, jak bylo popsáno v žalovaném rozhodnutí. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by celní orgány důkazy neprovedly, nehodnotily je a neučinily samostatné závěry.
13. Ze získaných protokolů o provedení prohlídky jiných prostor a pozemků ze dne 6. 5. 2023, č. j. GŘC-79-236/TČ-2023-835330 a protokolu o provedení domovní prohlídky ze dne 5. 5. 2023, č. j. GŘC-79-238/TČ-2023-835330, vyplynulo, že v předmětném areálu docházelo k nelegální výrobě tabákových výrobků a taktéž mj. v jakém množství zde byl surový tabák, tabák ke kouření a cigarety skladovány. Vlastnictví nemovitosti žalobcem vyplývalo z výpisu z katastru nemovitostí k nemovitostem zapsaným na listu vlastnictví č. 593, založeném v trestním spisu pod poř. č. 2198 až 2200. Daňový spis obsahuje pod č. j. 213125 až 213125-16/2024-550000-12061 a č. j. 220086 až 220086-19/2024-550000-12061 protokoly o odběru vzorků a dále pod č. j. 1362/2025 550000-12061 protokoly o zkoušce ze dne 9. 1. 2025, č. j. 57610/2024-900000-020, č. j. 57611/2024 900000-020, č. j. 57618/2024-900000-020, č. j. 57619/2024-900000-020, č. j. 57623/2024-900000-020 a č. j. 57624/2024-900000-020, ze kterých vyplývá, že se jednalo o řezaný tabák, který je možné kouřit bez dalšího průmyslového zpracování, sušený, částečně odřepíkovaný tabák (surový tabák) a cigarety obsahující tabák, tedy předmět spotřební daně. Odpovídající únik na spotřební dani byl vyčíslen v souladu s platnými právními předpisy účinnými k předmětnému zdaňovacímu období. Za účelem určení nejbližšího vztahu k surovému tabáku a tabákovým výrobkům hodnotil celní úřad žalobcem předloženou nájemní smlouvu, kterou v kontextu skutečností uvedených v rozsudku Městského soudu v Praze označil za fiktivní. Za použití citovaných rozsudků pak celní úřad dospěl k závěru, že osobou s nejbližším vztahem k surovému tabáku a tabákovým výrobkům je jednoznačně žalobce. Z platebního výměru jasně vyplývá kdy, jak, komu a v jaké výši povinnost spotřební daň přiznat a zaplatit vznikla.
14. Pod bodem VIII odst. 4 žalobce tvrdí, že nebyl úplně zjištěn skutkový stav a nebyly provedeny a vyhodnoceny navržené důkazy. Obdobné námitky vypořádal žalovaný podrobně v odst. 23 žalovaného rozhodnutí. Žalobcem příkladem zmíněné bezpečnostní záznamy a „jiné další důkazy“ (není vůbec zřejmé, co by doklady ke kamerovému systému mohly prokazovat) měly zřejmě z pohledu žalobce prokazovat užívání areálu jinými osobami. Z rozsudků obou zmíněných soudů vyplývá, že organizované trestné činnosti se účastnily, kromě I. M., i další osoby ukrajinské a gruzínské národnosti, avšak nejvyšší mírou se podílel na realizaci protiprávní výroby právě on, když ke skryté výrobě cigaret poskytl prostřednictvím právnické osoby (žalobce), kterou ovládal z titulu jediného jednatele, nemovitost ve svém vlastnictví, tahač zn. MAN a elektrocentrálu zn. ATLAS COPCO. Minimálně v jednom případě se pak účastnil jako řidič tahače přepravy

vyrobených cigaret. Žalovaný má za to, že v daňovém řízení bylo postupováno v souladu s ust. § 92 odst. 2 daňového řádu, jelikož v řízení byl koncentrován dostatek přesvědčivých důkazů pro správné zjištění a stanovení daně.

III. Další vyjádření žalobce

15. Žalobce v žalobě namítá nedostatek vlastního hodnocení provedeného žalovaným, který převzal závěry trestního rozsudku a bez vlastního dokazování je označil jako dostatečné pro vydání prvostupňového rozhodnutí. Tím žalovaný zatížil vadou nezákonnosti i vlastní rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60, a ze dne 27. 11. 2024, č. j. 2 Afs 257/2023-53. Právě pro odlišné cíle daňového a trestního řízení tak není přípustné, aby žalovaný bez vlastní správní úvahy zopakoval jednotlivé závěry městského soudu v trestním řízení např. o nájemní smlouvě, a bez dalšího je označil jako dostatečné k naplnění hypotéz zákona o spotřebních daních. Žalobce rozporuje především automatismus postupu žalovaného a správce daně, kteří jednoduše přebírali skutková zjištění a bez dalšího je označili jako skutečnosti postačující k prokázání daňové povinnosti žalobce.
16. Žalobce byl v napadeném rozhodnutí žalovaným bez dalšího označen jako plátce daně, a to pouze na základě vlastnictví nemovitosti, v níž došlo k zajištění tabáku a tabákových výrobků. Právě tento vztah žalobce k prostoru je stěžejním důvodem, pro které byl žalobce žalobou napadeným rozhodnutím kvalifikován jako plátce spotřební daně ve smyslu § 131a odst. 1 zákona o spotřebních daních. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2024, č. j. 5 Afs 173/2024-50, bodu [19] je tak rozhodující, „zda taková osoba vystupovala ve vztahu k daným věcem jako detentor, tedy zda věc fakticky ovládala ona, nebo naopak někdo jiný.“
17. Citované ustanovení zákona o spotřebních daních, jakož i judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k tomuto ustanovení, nelze rozhodně vykládat v tom smyslu, že ponechává na úvaze správce daně určit, koho si jako plátce spotřební daně vybere. Správce daně je naopak povinen zjistit co nejúplněji skutkový stav a na základě provedeného dokazování určit osobu s nejtěsnějším vztahem ke skladovanému zboží. Této své povinnosti žalovaný nedostál.
18. Z trestního rozhodnutí dle žalobce naopak vyplývá, že byla identifikována osoba s bližším vztahem k předmětným výrobkům, konkrétně jde o osobu S. R.. Pan R. byl osobou, která koordinovala práce při výrobě cigaret, přivázela pracovníky, zajišťovala nakládání předmětných cigaret, a následně je odvážela.
19. Žalobce dále v žalobě namítal, že žalovaný nesprávně uplatnil pravidla o rozložení důkazního břemene, když konkrétně poukazoval na to, že „je třeba, aby správce daně nejprve prokázal rozhodné skutečnosti pro použití příslušné právní kvalifikace (zejména pro závěr, že žalobce byl osobou skladující/dopravující ve smyslu zákona o spotřebních daních). Žalovaný však vyšel z premisy, že stačí zjištění nálezu vybraných výrobků v areálu žalobce a následné nevyvrácení.“
20. Žalovaný dle žalobce zcela přehlíží specifika dokazování skutkových okolností zakládajících postavení plátce spotřební daně podle § 131a odst. 1 zákona o spotřebních daních. Dokazování směřující ke zjištění, zda existuje osoba s bližším vztahem ke zboží, rozhodně nelze ztotožňovat s prokazováním skutečností, které je daňový subjekt povinen

uvádět ve svém daňovém přiznání a ohledně nichž nese důkazní břemeno. Zjišťování skutečností rozhodných k identifikaci osoby s nejtěsnějším vztahem k výrobkům (nikoli prostoru) tedy není prokazováním daňových tvrzení daňového subjektu a daňový subjekt tak nenese důkazní břemeno. Aby mohla být žalobci uložena povinnost k úhradě spotřební daně, je nejdříve nezbytné určit, že je plátcem daně dle zákona o spotřebních daních. Nynější situace je specifická tím, že status plátce daně dle ust. § 131a odst. 1 zákona o spotřebních daních u jednoho subjektu vylučuje status plátce jiného subjektu.

21. Pro správné stanovení daně je zcela nezbytné určit, zda takto identifikovaná osoba není osobou s bližším kvalifikovaným vztahem. Takové posouzení je posouzením skutečného obsahu jiné skutečnosti ve smyslu ust. § 92 odst. 5, písm. d) daňového řádu, jelikož je nezbytné posoudit otázku, kdo byl v daném případě ve skutečnosti skladovatelem výrobků ve smyslu zákona o spotřebních daních. Důkazní povinnost v tomto směru tížila správce daně, potažmo žalovaného, což ostatně potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Afs 273/2018-33, v bodu [27]. Rozhodně v takové situaci není přípustné, aby žalovaný v reakci na konkrétní námitky žalobce označující jinou osobu s bližším kvalifikovaným vztahem lakonicky konstatoval, že žalobce je plátcem daně dle zákona o spotřebních daních, aniž by vypořádal námitku, proč takovou osobou není žádná z jiných osob, zúčastněných na trestním řízení, např. S. R..

IV. Ústní jednání

22. Při nařízeném jednání zástupce žalobce odkázal na své ústní vyjádření při jednání vedeném pod sp. zn. 31 Af 4/2026, kde nad rámec žalobního tvrzení uvedl, že závěry z trestního řízení nemůže správce daně přebírat z důvodů formálních a rovněž proto, že skutková zjištění v trestním řízení mají jiný směr. Považoval za chybný postup, když správce daně určil plátce spotřební daně na základě odsuzujícího rozsudku trestního soudu. Žalobce měl sice vztah k prostorům, kde se tabák a tabákové výrobky nacházely, nicméně takové zjištění samo osobě neurčuje, že by žalobce měl být považován za plátce. Dle žalobce bylo povinností správce daně a žalovaného objektivně hodnotit důkazy obsažené v trestním spise a na jejich základě určit osobu s těsnějším vztahem k předmětu daně.
23. Pověřený pracovník žalovaného k věci uvedl, že na základě důkazního řízení byl za plátce daně jasně označen žalobce. Bylo pak na něm, aby skutková zjištění vyvrátil a prokázal tak, že plátcem daně být nemůže.

V. Přezkoumání věci krajským soudem

24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
25. Z průběhu daňového řízení je zřejmé, že žalobci byla vyměřena spotřební daň v celkové výši 72 261 000 Kč, neboť dle celního úřadu naplnil definici plátce daně ze surového tabáku podle § 131a odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních (věty před středníkem), kdy daňová povinnost vznikla žalobci podle § 9 odst. 3 písm. d) této právní úpravy. Celní úřad vycházel v daňovém řízení z důkazních prostředků koncentrovaných v trestním spise, z nichž dovodil, že v areálu nemovitosti v Černožicích č.p. 170, který je ve vlastnictví žalobce, byl v rámci domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor a pozemků dne 5. 5. 2023 nalezen kromě balící linky na cigarety, řezaného tabáku a vyrobených cigaret také

Za správnost vyhotovení: R. V.

surový tabák o celkové hmotnosti 24 087 kg. V daném daňovém řízení nebylo zjištěno ani žalobcem prokázáno, že by tato nemovitost byla legálním daňovým skladem ve smyslu § 3 odst. 1 písm. f) a § 19 odst. 2 písm. a) a b) zákona o spotřebních daních. Na základě odběru vzorků a jejich analýzou Celně technickou laboratoří Generálního ředitelství cel bylo zjištěno, že se skutečně jedná o surový tabák, tedy předmět spotřební daně podle § 131b odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních.

26. Celní úřad vyhodnotil žalobcem předloženou nájemní smlouvu ze dne 2. 5. 2022 uzavřenou s paní S. L. M. jako fiktivní, k čemuž snesl konkrétní argumenty. S ohledem na uskladnění tabáku a cigaret v nemovitosti ve vlastnictví žalobce byl žalobce určen jako plátce spotřební daně ve smyslu § 131a odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních. Celní úřad jej vyzval k podání řádného daňového přiznání ke spotřební dani ze surového tabáku za zdaňovací období květen 2023. Žalobce se k věci vyjádřil, přiznání však nepodal. Daň byla stanovena dokazováním na základě posouzení důkazních prostředků a informací vyplývajících z rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 74 T 2/2024 ze dne 31. 1. 2025. Při výpočtu výše spotřební daně byla použita sazba daně odpovídající výše aktuální sazby spotřební daně z tabáku ke kouření ve vztahu ke zdaňovacímu období květen 2023.

Právní posouzení osoby plátce daně

27. Osobu plátce daně v případě surového tabáku stanoví zákon o spotřebních daních ve svém ust. § 131a odst. 1 písm. b). Vyplývá z něho, že „Plátcem daně ze surového tabáku je osoba, u které byl zjištěn surový tabák“.
28. Z průběhu daňového řízení lze dovodit, že v prostorách nemovitosti, jejímž vlastníkem byl žalobce, byl skladován surový tabák a nebyl prokázán způsob jeho nabytí oprávněně bez daně. Krajský soud tak ve shodě s názorem žalovaného konstatuje, že z ničeho nevyplynulo, že by tento vztah měla jiná osoba, která by se na protiprávní činnosti podílela.
29. Důkazní řízení založil žalovaný i správce daně na skutečnosti, že nemovitost, v níž byl surový tabák skladován, byla ve vlastnictví žalobce, který tuto skutečnost nezpochybnil. Nicméně na svoji obhajobu předložil nájemní smlouvu ze dne 2. 5. 2022, dle níž nájemcem této nemovitosti měla být paní S. L. M.. Žalovaný tento předložený důkaz hodnotil se závěrem, že uvedená osoba neměla od roku 2017 platný cestovní pas a tudíž nemohla reálně vycestovat do České republiky a zde podnikat, dále že neměla na Ukrajině žádné podnikatelské oprávnění a jednalo se o osobu se čtyřmi malými dětmi pobírající sociální dávky. Rovněž ze sdělení Státní veterinární správy vyplynulo, že tato osoba není vedena jako osoba provozující podnik spadající pod dozor Státní veterinární správy, neboť neměla schválený potravinářský provoz, ani zde v rámci kontrol prováděných při dozoru Státní veterinární správy nevystupovala. Navíc tato osoba zemřela dne 30. 3. 2023, tedy více než dva měsíce před provedením prohlídek. Žalobce na uvedená zjištění a důkazy opatřená správcem daně nikterak nereagoval, závěry nezpochybnil a nepředložil žádný jiný důkaz, který by potvrzení vlastnictví k předmětné nemovitosti jakkoliv zpochybnil. Vlastnictví nemovitosti, v níž byly skladovány tabákové výrobky, tak bylo nepochybně potvrzeno a současně bylo najisto postaveno, že tato nemovitost nebyla žalobcem pronajímána.
30. Dalším podkladem pro vydání platebního výměru byly protokoly o domovní prohlídce ze dne 5. 5. a 6. 5. 2023 a rovněž i protokoly o odběru vzorků.

31. Celní úřad i žalovaný vycházeli z důkazních prostředků založených v trestním spise, pravomocných rozsudků Městského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze i písemností koncentrovaných v rámci vlastní vyhledávací činnosti, jak bylo ostatně popsáno v napadeném rozhodnutí. Celní orgány tak měly za to, že jsou z těchto podkladů okolnosti nálezů tabákových výrobků a samotného tabáku v areálu, jenž vlastní žalobce, naprosto zřejmé. Rovněž tak protokoly o zkoušce předmětného zboží prokazují, že se jednalo o cigarety, tabák ke kouření a surový tabák a že smlouva o nájmu byla ve výsledku trestního řízení považována za fiktivní. Popsané skutečnosti tedy vycházejí z rozsudku městského soudu, který celní úřad hodnotil jako důkazní prostředek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2023, č. j. 6 Afs 125/2021-56. Rovněž tak judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně zdůrazňuje, že důkazní prostředky z trestního řízení jsou v řízení daňovém použitelné (viz např. rozsudek č. j. 6 Afs 257/2017-31, bod 13).
32. Krajský soud tak nemohl přisvědčit námitce žalobce, že v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí absentuje konkrétní zjištění o tom, že by žalobce vybrané výrobky skladoval, kdy je pouze konstatováno, že neprokázal opak. Správce daně v rozhodnutí popisuje, že v areálu ve vlastnictví žalobce byly uskladněny kromě linky na výrobu cigaret, surového tabáku a komponent k výrobě cigaret i tabákové výrobky, o čemž byly sepsán protokol o provedení domovní prohlídky ze dne 5. 5. 2023, č. j. GŘC-79-238/TČ-2023-835330 a protokol o provedení prohlídky jiných prostor a pozemků ze dne 6. 5. 2023, č. j. GŘC-79-236/TČ-2023-835330. Žalobce přitom neprokázal, že by k tabákovým výrobkům neměl jakýkoliv kvalifikovaný vztah, když jediným předloženým důkazem byla zmíněná nájemní smlouva, která měla prokázat pronájem zmíněného areálu. Žalobce neuvedl, že by byl nálezem tabákových výrobků a surového tabáku překvapen nebo že by snad zkoumal, proč se v jeho nemovitosti vůbec nacházejí nebo že ke skladování došlo bez jeho souhlasu.
33. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (č. j. 7 Afs 68/2007 – 85, ze dne 26. 2. 2009, č. j. 9 Afs 59/2008 – 80, ze dne 23. 4. 2009 a č. j. 4 Afs 38/2016 – 60, ze dne 29. 7. 2016) lze dovodit, že vlastník nemovitosti se může stát plátcem spotřební daně, pokud nebude nalezena jiná osoba, jež má ke skladovaným výrobkům kvalifikovanější vztah. Přitom vlastník nemovitosti se může odpovědnosti zprostit, pokud prokáže, že ke skladování došlo bez jeho souhlasu. A tato skutečnost v projednávané věci nenastala. Žalovaný se tak na základě protokolů o provedení prohlídky ze dne 5. 5. a 6. 5. 2023 zaměřil na osobu za účelem určení nejbližšího vztahu k surovému tabáku a tabákovým výrobkům. Ze strany žalobce však na jeho obhajobu byla předložena pouze nájemní smlouva, která však jako důkazní prostředek byla zpochybněna a tudíž v důkazním řízení vyloučena. K tomu lze konstatovat, že žalobcem navrhované bezpečnostní záznamy a účetní doklady k poruše kamerového systému nebyly v průběhu řízení správci daně předloženy. Navíc žalobce neuvedl, jaké skutečnosti by případně měly tyto důkazy prokazovat. Žalobce rovněž poukazoval na jakési znalecké posudky, k nimž ovšem nepodal žádné vysvětlení.
34. Krajský soud k tomu konstatuje, že žalovaný zaujal k dané skutečnosti správné stanovisko, když seznal, že z trestních rozsudků vyplývá, že organizované trestné činnosti se účastnily, kromě I. a M., i další osoby ukrajinské a gruzínské národnosti, avšak nejvyšší mírou se podílel na realizaci protiprávní výroby právě on, když ke skryté výrobě cigaret poskytl prostřednictvím právnické osoby (žalobce), kterou ovládal z titulu jediného jednatele,

nemovitost ve svém vlastnictví a elektrocentrálu zn. ATLAS COPCO. Minimálně v jednom případě se pak účastnil jako řidič taháče přepravy vyrobených cigaret. Tyto důkazy pak svědčí ve prospěch závěru, že plátcem spotřební daně je žalobce, tedy osoba, která skladuje a dopravuje vybrané výrobky a surový tabák.

Použití důkazů z trestního řízení

35. Celní úřad dle žalovaného v řízení koncentrované důkazní prostředky hodnotil a dovodil z nich důkazy svědčící žalobcovu postavení plátce spotřební daně, základu daně i výši daňové povinnosti.
36. Žalovaný vycházel z rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 74 T 2/2024 ze dne 31. 1. 2025, který obsahuje doložku o nabytí právní moci, ke které došlo dne 26. 8. 2025 ve spojení s rozhodnutím Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 8. 2025, č. j. 10 To 37/2025.
37. Krajský soud k této otázce připomíná judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 21. 2. 2018, č.j. 6 Afs 257/2017 – 31, a ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, na základě níž nelze souhlasit s názorem žalobce, že důkazní prostředky z trestního řízení nejsou použitelné jako důkazní prostředek v daňovém řízení. Jedná se např. o listiny, z nichž je patrný obsah výpovědí svědků z jiných řízení. Musí však být pořízeny nezávisle na příslušném daňovém řízení (tj. zejména nesmí být v jiném řízení pořízeny účelově proto, aby se správce daně vyhnul povinnosti umožnit daňovému subjektu být přítomen výslechu svědka a klást mu otázky). Dále je třeba, aby v onom jiném řízení byly pořízeny v souladu se zákonem (tuto předběžnou otázku správce daně vyřeší podle § 28 daňového řádu) a aby se do sféry správce daně dostaly zákonným způsobem. A v neposlední řadě musí být uvedené listiny daňovému subjektu zpřístupněny, aby se mohl seznámit s jejich obsahem a případně navrhnout další důkazy, které by zjištění vyplývající z dotýcných listin upřesnily, korigovaly či vyvrátily.
38. Krajský soud shledal, že těmto požadavkům důkazy opatřené a hodnocené v trestním řízení dostaly, neboť nepochybně byly pořízeny nezávisle na daňovém řízení, nic nenásvědčuje tomu, že by snad byly pořízeny v rozporu se zákonem a z průběhu daňového řízení rovněž vyplývá, že žalobci byla dána možnost, aby se s nimi seznámil a mohl tak případně navrhnout i důkazy další. Z předloženého daňového spisu krajský soud zjistil, že dne 13. 11. 2025 vyhotovil žalovaný zprávu, v níž žalobce vyzval, aby se ve smyslu ust. § 115 daňového řádu ve lhůtě 10 dnů vyjádřil k informacím ve výzvě uvedeným a eventuálně i k vlastní důkazní iniciativě.
39. Při posouzení žalobní námitky zpochybňující postup správce daně a žalovaného, kteří v daňovém řízení použili důkazy z trestního řízení vycházel krajský soud také z judikatury Ústavního soudu obsažené v jeho usnesení ze dne 4. 9. 2024, č. IV. ÚS 1774/24: „*Ústavní soud se konečně vyjádří k trestnímu rozsudku, jímž trestní soudy odsoudily stěžovatelčiny členy představenstva za daňovou trestnou činnost. Byť stěžovatelka kritizuje, že správní soudy hodnotí skutková zjištění obsažená v trestním rozsudku účelově, ve skutečnosti žádá, aby se správní soudy odchýlily od skutkových závěrů trestních soudů, jež jsou vtěleny do skutkové věty odsuzujícího rozsudku. To však není možné. Pokud tu existuje trestní rozsudek, jehož skutek je podstatný pro rozhodnutí v daňovém řízení, jeho výrok zavazuje správní soudy [přiměřeně nález ze dne 8. 3. 2012 sp. zn. I. ÚS 1424/09 (N 49/64 SbNU 607), bod 21; v judikatuře Nejvyššího správního soudu srov. např. rozsudky ze dne 16. 6. 2016 č. j. 10 Afs 54/2015-48, bod 26, nebo ze dne 5. 3. 2015 č. j. 9 Afs 70/2014, bod 32]. Pokud by správní soudy přistoupily na*
Za správnost vyhotovení: R. V.

stěžovatelčin požadavek, stavěly by se tím do role jakéhosi alternativního trestního soudu. To je nepřijatelné, šlo by o hrubé porušení požadavků právní jistoty.“

40. Podle skutkových zjištění městského soudu spočívala trestná činnost obžalovaných v tom, že I. M., S. R., právnická osoba OK Garant, s.r.o. (v obou právnických osobách byl v dané době I. M. jediným jednatelem), za využití prostředků poskytnutých žalobcem (v prostorách jeho areálu), spolu s dalšími blíže neztotožněnými osobami bez patřičných oprávnění, ve velkém množství ze surového tabáku, jehož množství ke dni kontroly činilo 24 087 kg, vyráběli cigarety zn. Marlboro a takto vyrobené cigarety uváděli do volného daňového oběhu, když zde zřídili výrobní linku na výrobu cigaret, včetně kompletního strojového příslušenství, na které za využití komponent na výrobu cigaret zpracovávali tabák do podoby cigaret a takto od nezjištěné doby nejpozději do konce února 2023 vyrobili a tím mimo režim podmíněného osvobození od daně uvedli do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky nejméně 9 412 479 ks cigaret, čímž zkrátili spotřební daň z tabákových výrobků o nejméně 39 579 394,30 Kč, přičemž část takto vyrobených a nezdaněných cigaret v množství nejméně 720 000 ks byla za účelem další distribuce odvezena z areálu ve dnech 6. 3. 2023, 16. 3. 2023 a 31. 3. 2023, a další část v množství nejméně 8 692 479 ks cigaret byla uskladněna v areálu a připravena k pozdějšímu odvozu. V rámci tohoto jednání žalobce, jehož předmětem činnosti byl pronájem nemovitostí a předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, v rámci této činnosti pronajímal nemovitosti či jejich části, a jednající obžalovaným M. jako jednatelem, poskytl osobám podílejícím se na výrobě padělaných cigaret do užívání prostory areálu, jehož byl majitelem, a to za využití fiktivní nájemní smlouvy ze dne 2. 5. 2022 uzavřené na Ukrajině s paní L. S., xx, a také poskytl k využití při odvozu vyrobených cigaret tahač MAN, jehož byl majitelem (viz bod 10 rozsudku vrchního soudu).
41. V odst. 118 a 119 rozsudku se dále uvádí, cit: „Ačkoliv se obžalovaný M. a v návaznosti na jeho obhajobu i obžalovaná PROVIO TL s.r.o. snažili postavit předně do pozice nic netušících pronajímatelů nemovitostí, resp. včetně obžalované společnosti OK Garant, s.r.o. nijak neparticipujících vlastníků některých použitých věcí, soud prvního stupně naprosto jednoznačně na podkladě řádně provedeného dokazování tuto jejich obhajobu vyvrátil v argumentaci obsahující velmi správné dedukce, vycházející z komparace jednotlivých důkazů, tedy jejich hodnocení nejen jednotlivě ale právě i v jejich souhrnu. Jeho logické úvahy jsou oproti tomu prosty jakýchkoli fabulací, jež jsou mu vyčítány v odvolacích námitkách. Soud prvního stupně tak učinil i podle soudu odvolacího správný závěr o tom, že nájemní smlouva s paní S. měla poskytovat toliko krytí provozu, v němž se tito obžalovaní angažovali tak, jak soud prvního stupně správně rozkryl provázanost použití předmětného tahače, označené trvale manipulační registrační značky, respirátorů i používané elektrocentrály právě s osobou obžalovaného M., který se nad to osobně angažoval v jednom z odvozů padělaných cigaret neoprávněně označených ochranou známkou, a to konkrétně 16. 3. 2023, jakkoliv se to snažil i s podporou obžalovaného R. vysvětlovat jinak. Byť se právě až na obžalovaného R. ostatní obžalovaní snaží líčit své počínání jako vcelku nahodilé, ukazují nejlépe zajištěné záznamy, o jak naopak jasně cílsměrnou a takto koordinovanou činnost na místě šlo, jak lze například poukázat předně na záznamy zachycující soustředění jednotlivých komponentů k výrobě do prostoru baličky bezprostředně před zásahem orgánů celní správy. Jakkoli jen obžalovaný Ch. připustil, že mu došlo, k čemu měl v takovém prostředí sloužit jím opravovaný stroj, je z fotografií celého zařízení i naprostému laikovi téměř na první pohled zcela zřejmé, že byla připravována v
- Za správnost vyhotovení: R. V.

podstatě sériová tovární výroba, přičemž nikdo z nich (ani s přihlédnutím k odlišnému prostředí v zemích jejich původu, i při odlišném typu písma) rozhodně nemohl nabýt dojmu, že jde o regulérní výrobní závod tak globálně známé značky,Podtrhnout pak lze třeba i konspirační příjezd, o kterém hovoří ve své výpovědi obžalovaný B., nebo zakrývání odpadního žlabu páskou.“

42. Krajský soud má ve shodě s žalovaným za to, že závěry z trestního řízení lze využít ve smyslu judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu jako důkazní prostředky. Žalobce byl s těmito závěry řádně seznámen shora vzpomínanou výzvou ze dne 13. 11. 2025, č.j. 35529-5/2025-900000-24160, přičemž mu byla stanovena lhůta k vyjádření. Žalobce na výzvu sice reagoval, avšak nepředložil v daňovém řízení žádné jiné důkazní prostředky, které by tyto závěry zpochybnil. Žalovaný se se zjištěními a závěry obou trestních soudů ztotožnil a na základě popsanych skutkových okolností měl nepochybně za to, že žalobci svědčí postavení plátce daně ze surového tabáku dle § 131a odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, jelikož v jeho prostorách byly tabákové výrobky a surový tabák nalezeny. Kvalifikovaný vztah žalobce k surovému tabáku a tabákovým výrobkům vyplývá ze závěrů soudu, tedy že Ivan Mychajlyšyn v postavení jednatele a jediného vlastníka společnosti PROVIO TL s.r.o. domluvil výrobu padělaných cigaret v areálu, jenž žalobce vlastnil, poskytl k tomu zdroj energie a věděl, že je z areálu opakovaně odváženo nějaké zboží, přičemž o tvrzené potraviny nemohlo jít, opatřil fiktivní smlouvu, která měla převést odpovědnost na jiný subjekt, komunikoval s obžalovaným Romanem (ten měl na starost výrobu cigaret), mj. před vraty haly, ve které se cigarety vyráběly, sám se jednoho odvozu vyrobených cigaret zúčastnil a k dalším poskytoval tahač MAN s (záměrně nesprávnou) registrační značkou H6366 vydanou pro užívání společností OK Garant, s.r.o.
43. Lze tak mít nepochybně za to, že žalobce naplňuje požadavky uváděného ust. § 131a odst. 1 zákona o spotřebních daních, neboť u žalobce byl surový tabák nalezen a zjištěn a žalobce neprokázal jeho původ, účel užití a ani neidentifikoval osobu, které byl nebo měl být surový tabák dodán. Správce daně v souladu se zákonem zdůvodnil, proč právě žalobce byla označen za subjekt mající nejblíže kvalifikovaný vztah k předmětnému surovému tabáku. Se svými názory pak žalovaný žalobce řádně seznámil a umožnil mu, aby se k nastíněným závěrům vyjádřil. Nelze souhlasit s názorem žalobce, že jediným důvodem pro označení žalobce za plátce daně bylo vlastnictví nemovitosti, v níž byl surový tabák zjištěn. Žalovaný řádně zdůvodnil, proč žalobcem předloženou nájemní smlouvu označil za fiktivní, dále vycházel ze skutečnosti, že žalobce byl vlastníkem nákladního tahače MAN použitého pro naznačenou trestnou činnost. Tyto skutečnosti byly stvrzeny rovněž shora vzpomínanými trestními rozsudky z nichž lze dále nepochybně dovodit, že I. M., jakožto jediný jednatel žalobce, byl pravomocně odsouzen za to, že spolu s dalšími blíže neztotožněnými osobami domluvil výrobu padělaných cigaret v areálu, jehož majitelem byl obžalovaný žalobce, v areálu poskytl zdroj energie k výrobě a balení padělaných cigaret a za použití tahače zn. MAN v blíže nezjištěném nálezu odvezl společně s obžalovaným R. z areálu nejméně 250 000 kusů padělaných cigaret za účelem jejich další distribuce. Žalobce tak nepochybně poskytl osobám podílejícím se na výrobě padělaných cigaret do užívání prostory areálu, jenž byl v jeho vlastnictví.
44. Krajský soud tak na základě takto provedeného hodnocení důkazů žalovaným nemohl přisvědčit názoru, že žalobce byl v napadeném rozhodnutí bez dalšího označen jako plátce

daně, a to pouze na základě vlastnictví nemovitosti, v níž došlo k zajištění tabáku a tabákových výrobků. Otázka vlastnictví předmětného objektu hrála při aplikaci ust. § 131a zákona o spotřebních daních sice prvotní, nikoli však zdaleka jedinou roli.

Neprovedení a nevyhodnocení navržených důkazů

45. Žalobce v odvolacím řízení (a v souvislosti s tím i trestním řízením) poukazoval na potřebu doplnit dokazování (např. o bezpečnostní záznamy, doklady ke kamerovému systému, případně další důkazy k reálnému užívání areálu jinými osobami). Správní orgány se dle jeho názoru vypořádaly s návrhy zcela formálně, když argumentovaly, že ze spisu „nevyplyvá“, že by byly v daňovém řízení navrženy, popř. že nebyly předloženy.
46. K tomu krajský soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že žalobce vypovídat jako svědek nemůže. Ani bezpečnostní záznamy ani účetní doklady k poruše kamerového systému nebyly celnímu úřadu jako potenciální důkazní prostředky předloženy, navíc žalobce ani nespecifikoval, jaké skutečnosti by případně měly prokazovat. Žalobce rovněž dále zmiňoval jakési znalecké posudky, ke kterým také nepodal žádné relevantní informace.
47. Na základě shora prezentovaných důkazů dospěl krajský soud k závěru, že postup správce daně i žalovaného v důkazním řízení odpovídal požadavkům ust. § 92 odst. 2 daňového řádu, když rozhodné skutečnosti opatřené v trestním řízení, ale i v samotném daňovém řízení, byly řádně zjištěny a následně v souladu s požadavky daňového řádu vyhodnoceny.

Procesní vada doručování výzvy k podání daňového přiznání v řízení o surovém tabáku (§ 41 a § 145 daňového řádu).

48. Žalobce uvedl, že v řízení o spotřební dani ze surového tabáku žalovaný sám připouští pochybení správce daně při doručení výzvy k podání daňového přiznání zástupci mimo rozsah plné moci. Žalobce namítá, že tato vada mohla ovlivnit zákonnost navazujícího vyměřovacího postupu a hodnocení procesní aktivity žalobce. Nelze současně tvrdit, že výzva byla doručena neúčinně a zároveň vyvozovat negativní procesní důsledky z jejího údajného nesplnění.
49. S touto námitkou se žalovaný vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že celní úřad při doručování výzvy k podání daňového přiznání č. j. 63797/2025-550000 - 31 ze dne 10. 4. 2025, doručené do datové schránky zmocněnce, advokáta Mgr. M. P., skutečně pominul rozsah zmocnění uvedený v plné moci ze dne 24. 7. 2023, příp. substituční plné moci ze dne 25. 11. 2024, omezující zastupování žalobce pouze v řízení vedeném celním úřadem pod č. j. 77695/2025-550000, tedy řízení o vyměření spotřební daně z tabákových výrobků. Pro předmětné řízení ve věci vyměření spotřební daně ze surového tabáku, evidované samostatně ve spisu sp. zn. 28854861/24766/2023-05, mj. pod č. j. 63797/2025-550000-31, nebyla tímto ani jiným zmocněncem plná moc uplatněna. Celní úřad doručil obě výzvy k podání daňového přiznání, tedy ke spotřební dani z tabákových výrobků a ke spotřební dani ze surového tabáku, uvedenému zmocněnci současně, dne 17. 4. 2025. Ve své reakci na výše uvedenou výzvu citované na straně 6 platebního výměru na spotřební daň ze surového tabáku zmocněnec uvedl, že nemá mandát k tomu, aby za žalobce výzvu převzal, avšak současně uvedl, že výzvu předá žalobci, resp. přímo jejímu jednateli – I. M.. Dne 26. 5. 2025 se k celnímu úřadu za účelem nahlédnutí do spisu dostavil nový zmocněnec (Bc. Z. V. za společnost BOFFINO TAX

Za správnost vyhotovení: R. V.

s.r.o.). Předložena byla plná moc ze dne 24. 4. 2025, podepsaná jednatelem žalobce a novým zmocněncem mj. rušící všechny dříve udělené plné moci. Na žádost nového zmocněnce mu byl dne 2. 6. 2025 elektronicky zaslán kompletní spis, přičemž týž den zaevidoval celní úřad podání žalobce. Krajský soud má na základě shora uvedeného ve shodě s žalovaným za to, že ačkoliv celní úřad při doručení výzvy pochybil, účinky doručení nastaly dnem 2. 6. 2025, kdy byl spisový materiál zaslán zmocněnci, ten se s jeho obsahem seznámil a na výzvu k podání daňového přiznání reagoval svým vyjádřením.

VI. Závěr a náklady řízení

50. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
51. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplývalo, že by žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 20. května 2026

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: R. V.

